

Ez itt a felnőtt ország,
hagyd kint a régi szavakat,
vesd le a régi ruhát
és mindent, amit adtak,
most újra kell csinálni
új ruhát, új szót,
megismételhető halált.

Itt van a felnőtt ország,
rengeteg felnőtt játék,
új ruha,
új szó,
vadonat halál.

Íme, hát berendeztem,
íme, hogy lakhass benne,
vadonatúj kötelmem,
halálom kísézője,
holt testem mosónője,
új játszám, új játékom,
továbbfolytatás.

SZEMLÉR FERENC

FELHAGYOTT ÁLLOMÁS

Vonat nem jár a gyom
fölverte síneken. Az árva
lapályról a volt forgalom
elköltözött más szebb reményű tájra.
A szemaforok holt szeme egész
napokon át kihalt pályákra néz.
Rég
áramtalan a vezeték,
s hűdött tagok példázata szerint:
a térközbiztosító kar se int.
Épületén hanyag
unottság, tompa csend
és a lebontás hallgatag
fenyegetése leng.
Névtáblájának szegnyoma
látszik csak a falon.
Vajon hova
tűnt — gondolja, aki
itt jár s eszét egyre erőlteti:
hogyan is hívhatták vajon?

HOMORÓD FELÉ

A kóbor kövecsek, a hallgató por
fölkött már régóta aszfaltburok.
Nyögő kerékagy nem zökken, és
a mezítláb sem botlik gödörbe. A sima
csöndben gépkocsi surran...

Miért keresed
ezt az egykori utat?... Rég sehol már.
Csupán az erdő kétoldalt, az igen,
az még tán ugyanaz – a lengő
árnyak szövedéke, az ágak hasonló
növése az ég alatt... De lehet, az sem
azonos már! Öt-hat évtized múltán
új erdő nő a régi hegyre.

Itt ment, ugye, a két kis gyerkőc? És a fák
mögött ott leskelődtek a kitörni kész
fenevadak!... Itt! Itt!... Emlékszem jól a
kanyarra, amely mögött a mentő
házak hallgattak. Ha eljutunk odáig,
megmenekültünk a borzalomtól!...

Most is
házak hallgatnak, ó, de milyen idegenül!
Hivatalos felirat. Sorompó. Magánosoknak
Tilos A Bemenet... Hová menekedném,
ki olyan magános vagyok? Csak az erdő
suhog az aszfaltos út két oldalán.

Milyen szerencse, hogy
nincs benne semmi.
Sehol egy fenevad.
Csak ég.
Csak ág.
Csak fa.
Csak föld.
Csak árnyék.
Minden egyéb sehol.
Régóta már sehol.